

За тяхното пристигане никой не узна.

И когато земята, обвита въ тъмната покривка на нощта, спѣше, блѣда свѣтлина озари небето. Звезда съ чуденъ блѣсъкъ се надвеси надъ пещерата. Ангелски гласове се чува въ висинето. Заспалиѣ овчари се събудиха. Изплашенитѣ кучета не смѣха да лавнатъ. Стадото овце стояха смутени.

Часътъ бѣше великъ и тържественъ. Въ пещерата се чу гласъ на новороденъ младенецъ. Богочеловѣкътъ Исусъ се яви на земята.

Лицата на младата жена и на побѣлялия старецъ бѣха озарени отъ велика радостъ.

Когато зората изгрѣя на изтокъ, група овчари първи видѣха свѣтлото лице на младенеца, поклоניה му се и му поднесоха своя даръ.

Двадесетъ вѣка вече отъ тогава.

Великото учение на Христа — учението за любовта и миръ между човѣцитѣ — се разнесе по всички крайща на земята.

Милиони хора тачатъ сега този великъ день. Тачимъ го и ние, защото въ него се роди великата истина.

„Всички хора сж братя! Обичайтѣ се единъ другъ! Не правете никому зло!“

И когато хората се проникнатъ отъ тази велика истина и заживѣятъ споредъ нея, на земята наистина ще зацарува миръ между човѣцитѣ.

Срѣщу Коледа

(Гродължение)

II

Въ града Андрея живѣеше много зле. Той едва изкарваше прехраната си. Нощуваше въ една мрачна и полусрутена стая.

Настана люта зима. Андрея заболѣ, но отка- за грижитѣ на съседитѣ си и на лѣкаря. Отча- енъ отъ живота, той искаше да умрѣ.